Ч. 177 Середа 11 (23) серпня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. съвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Підвисшене платні державних слуг. — Серби в Хорватиї. — З німецкого парляменту. — Процес Драйфуса.)

Wiener Ztg. оголошує цісарске розпорядженє, видане на основі §. 14., дотикаюче поборів державної служби за час від 1. вересня 1899 до 31. грудня 1899. То розпорядженє означає висоту платні державних слуг, оплачуваних з безпосередних доходів держави: I. кляси 700 зр., II. кляси 600 зр., III кляси 500 зр., IV. кляси 400 зр. і службовий додаток 50 зр. за кождих 5 літ служби. Розпорядженє відносить ся також до тих, котрі вступили до служби перед его виданєм. Висота додатку службового не сьміє перевисшати 100 зр, а активальний додаток виносить для 1-ої кляси 50 %, для II ої 30 %, III-ої 25 % а для IV-ої 20 % платні. Для членів сторожи безпечности і поліцийних агентів виносять побори інспекторів першої кляси 700 зр., другої 600 зр., стражників першої кляси 500 зр., другої 450 зр. Додатки службові виносять по висluженю третого року 50 зр., шестого 60 зр., девятого 90 зр., дванайцятого 120 зр., шіснайцятого 160 зр., двайцятого 200 зр. і двайцятого пятого 250 зр. додаток активальний обчисляє ся в тім самім степени як висше. Для провізоричної і сталої служби почтово-телеґрафічної виносять побори першої кляси в першім степени 700 зр., в другім 650 зр., в третім степени 600 зр. Друга кляса в першім степени 600 зр., в другім 550, в третім 500 зр. Третя кляса в першім степени 500 зр., в другім 450 зр., в третім 400 зр. Додатки службові виносять 50 зр. за кождих 5 літ служби, але не сьміють перевисшати загалом 100 зр. а активальні додатки обчисляють ся так як при попередних платнях. Постанови, дотикаючі часу переходового управильнюють відносини в той спосіб, що ніякий слуга державний не може взагалі одержати менших поборів, як мав їх перед правосильностию нового закона. Коли би були які ріжниці, то они мають вирівнати ся при помочи окремого додатку, котрий не може вчисляти ся до пенсиї.

В справі национально-церковної автономії Сербів в Хорватиї відбули ся оногди збори православних сьвященників виделеґованих двайцять вісьмома громадами з деканата Нової-Ґрадиски. Збори рішили вислати до хорватского сойму петицию з слідуючими жаданями: 1) Назву церкви „грецко-ориентальна" зносить ся, а замість неї заводить ся назву „сербско-православна". Ся церков буде оголошена за рівноправну з римскою церквою. 2) Отвиране сербских конфесийних шкіл буде дозволене без ніяких обмежень, а православну препаранду узнає ся за краєву институцию. 3) Сербску национально-церковну автономію забезпечує закон, а кирилицю узнає ся за рівноправну з латиньским письмом не лиш в автономічних, але і в державних урядах на цілій території Хорватиї і Славониї. 4) Уживанє сербскої национально-церковної хоругви забезпечує закон.

Пруский сойм відкинув в третім читаню ціле правительственне предложене о будові каналів 235 голосами против 147. Против предложеня голосували консерватисти і часть центрум. Внесенє сторонництва центрум о будові каналу Дортмунд-Рен, відкинено 275 голосами против 134. Против того внесеня голосували знов лїберали і більша часть национально-лїберальних. Хоч лїберали були за правительственним предложенєм, голосували против будови лїнії Дортмунд-Рен, бо надіють ся, що через те до палати верне колись цілий проєкт, а принятє одної лише лїнії убило би раз на все будову прочих каналів запроєктованих в правительственнім проєкті. Вныслїдок такого обороту справи прийде або до розвязаня пруского сойму або до реконструкциї кабінету.

На вчерашнім засіданю военного трибуналу в процесї Драйфуса переслухано насамперед ґенерала Фабра. Той сьвідок заявив, що Драйфус був все для него несимпатичний і дуже зарозумілий. Фабр до нинї пересьвідчений, що Драйфус винен. Другий сьвідок полковник Абвійль зізнавав також некористно для обжалованого. Так само начальник служби безпечности в міністерстві війни Кошфор каже, що від першої хвилї, коли був при переслухуваню Драйфуса, був пересьвідчений о его винї. Инші сьвідки офіцири закидали Драйфусови ледаче житє. У відповіди на ті зізнаня виголосив Драйфус довшу промову, в котрій збивав закиди противників і жадав слїдства на їх зізнаня. Слїдуюче засіданє відбуває ся нинї.

КОЛПАК.

(З румуньского — А. Влягуци.)

Симеон був справдї непотрібом: лїнивий, упертий і непослушний. Але й его мати була винна тому, бо від дитиньства надто его розпестила. Бо він був одиноким сином дома. Єго матери, свого часу хорошій і веселій женщинї, уродило ся перед тим шість дівчат, тому она аж о десять лїт помолоднїла, коли побачила, що має вкінци сина, і справила такі хрестини, що в девятьох селах о них говорили.

Навіть муж, православний батюшка, хоч сьвященний і побожний — коли діждав ся сина, засунув колпак на зад голови, заткнув кінцї ряси за пояс і крикнув, аби набили ще одну бочівку старого вина. Відтак закотив рукави, погладив бороду і став танцювати „батути"[1]) аж вапно із стелї летїло.

Але як то кажуть: веселість мине, біда лишить ся.

Симеон мав рік, два, три, а его пустоти почали білити довге, в косу заплетене і за ковнїр заложене волосє батюшки. Ба, на его старі лїта загостила тепер навіть незгода до его дому, хоч доси терпів він всьо спокійно. Хто то чув коли, аби він своїй жінцї сказав хочби одніське лихе слово, або аби коли відворкнув їй? Але тепер не міг вже мовчати; дика пустота Симеона вичерпала і его терпеливість. Раз навіть ходив Симеон цілий тиждень поза школу; але за то висік ему отець шкіру, що аж тріщала; відтак взяв его за чуб і потяг до учителя, пана Ісаческу, та віддав его там.

— Пане учителю, лиш шкіру і кости лишіть на нім! — приказував батюшка. — Волів був уродити ся лошатем, і коби его був вовк зїв, нїж щоби ми оба мали так з ним мучити ся!

Але якого то було крику дома, коли мати дізнала ся, як її сина бють! А она любила его як око в голові.

З тяжкою бідою переліз він вкінця чотири кляси народної школи. Отець Николай запряг у віз свою сїру кобилу і відвіз сина до Ґуста, а мати давила ся за ними з сльозами в очах.

Якийсь час ще плакала і стогнала, аж було їй того досить; бо така вже людска вдача, що з часом забуває на всьо.

Але й в семинари в Ґустї не міг Симеон ні до чого довести. Надармо ганили его, замикали, накладали всякі можливі кари — не можна було нїчого зробити з него, хоч який був великий. Хоч не мав ще сімнайцятьох лїт, виріс на великого і кріпкого як дуб хлопа. Звідки він до того прийшов, не можна було знати, бо о. Николай був маленький і слабосильний. Але то річ меншої ваги. Ґоловна річ була, що настоятель семинариї мусів его вкінци вигнати із школи за его лїнивість і всілякі пустоти, хоч як просив за ним о. Николай. Мати між тим умерла, а отець не хотїв вже нїчого о нїм знати. Щож иншого лишалось єму як не вступити до войска? Він так і зробив, але аж там велось ему погано. Тут настоятелї були инші люди, як давнї его професори.

По шести лїтах комісного хлїба покинув Ботушани, де доси служив. Дістав з войска ще досить добрий плащ, занїс его до одного жида, і по довгих торгах заміняв его за соломяний капелюх і сьвітский сурдут, такий довгий, що сягав ему аж до кісток. Так міг на случай потреби обійти ся без штанів. Надів сурдут і ему стало значно лекше. Впрочім нї тїшив ся, нї сумував, бо в его голові за цїлих двайцять пять лїт житя не постала нїколи хочби лиш найменша гадка борби за істнованє. Він не мав доси нї бажаня, нї цїли нїякої, ходив, не питаючи і не знаючи куди, просто як худобина, і набрав ся й тілько битя як она.

Великий, трохи згорблений, з заспаними очима і напів отвореними устами, як поломаний в своїм довгім сурдутї, волїк ся одної днини вздовж головної улицї міста, не знаючи сам, чого хоче. Люди цікаво озирали ся за тим чудовищем, деякі сьміяли ся, другі показували на него пальцями, але що то его обходило? Лиш груба долїшна губа звисала ще лїнивійше і гнївнійше як звичайно.

В тім містї не міг лишити ся, то знав; але не знав, куди має обернути ся. Вкінци сказав собі, що найлїпше буде, як піде все просто носа. Так вийшов вскорі за місто, сїв на межи і здоймив тяжкі чоботи — одинока річ, яка ему ще лишила ся з войскової служ-

[1]) Румуньский танець.

Новинки.

Львів дня 22-го серпня 1899.

— **Іменованя.** Wiener Ztg. доносить, що Є. В. Цісар іменував окружного інспектора шкільного у Львові Тому Токарского краєвим інспектором шкільним, а міністер просьвіти іменував головного учителя при семинариї учительській у Львові цісарского радника Тита Слоневского директором ново-основаної семинариї учительской в Заліщиках.

— **Запомоги для бурс** признав Виділ краєвий між иншими: християньскій бурсі в Бродах 200 зр., польскій в Бережанах 100 зр., польскій в Дрогобичи 100 зр., рускій в Дрогобичи 200 зр., рускій в Ярославі 100 зр., польскій в Ярославі 150 зр., польскій в Коломиї 300 зр., рускій в Коломиї 100 зр., інститутови руского товариства педаґоґічного у Львові 350 зр., польскій бурсї в Перемишли 300 зр., в Ряшеві 350 зр., в Сяноці 100 зр., в Самборі 250 зр., польскій в Станиславові 250 зр., рускій в Стрию 100 зр., бурсї учительскій в Тернополи 450 зр., рускій в Тернополи 350 зр., в Золочеві 100 зр. Загалом роздав Виділ краєвий для бурс 5000 зр.

† **Роберт Вільгельм Бунзен.** В Гайдельберзї помер дня 16-го с. м. славний німецкий учений Роберт Вільгельм Бунзен, котрого дуже важні відкритя зробили єму славу в цїлім сьвіті. Бунзен в спільцї з своїм товаришем Кірхгофом відкрили т. зв. спектральну аналїзу, при помочи котрої можемо по сьвітлї пізнавати не лиш, з чого складають ся всілякі творива на земли, але навіть з чого складає ся сонце і всї зьвізди у величезнім просторі сьвітовім. Бунзен і Кірхгоф відкрили два нові первотворива або елементи, іменно цезиюм і рубідиюм. Та й богато ще инших річий відкрив Бунзен і збогатив ними не лиш науку, але й практичне житє, от хоч би придуманєм такої на око дрібної річи як пальник Бунзена, або поданєм можности роблення сталї бессмерской, котра в практичнім житю має так велике значінє. Бунзен займав ся головно хемією і фізикою. Він родив ся 31 марта 1811 р. в Гетинзї, учив ся первістно в Берлинї і Парижи, а відтак і у Відни, а маючи 22 лїт був вже доцентом при унїверситетї в своїм рідним містї, де й зробив перше своє відкритє, а іменно, що водяним окисом зелїза можна уратувати того, хто отроїв ся арсеніковою кислотою. Бунзен був через 65 лїт учителем і помер в 89-ім роцї житя. Майже аж до послїдної хвилї мимо такої глубокої старости, не опускала єго молодеча сила духа.

— **Тайні акти.** З тої нагоди, що у Франциї в Рен відбуває ся процес Драйфуса, в котрім, як звістно, цїла справа крутить ся около тайних актів, подає одна берлиньска ґазета, в який спосіб переховують ся в Берлинї тайні акти і каже так: Один погляд до тайної комнати в державнім урядї маринарскім покаже нам то. В тім великім будинку на розї улиць Кеніґґрецкої і Фоса, що тепер наймає уряд державної маринарки, єсть коло одного бюра комната з одним вікном, котра служить виключно лиш на сховок тайних паперів. Стіни, стеля і поміст тої комнати виложені грубими зелїзними і сталевими плитами, а то длятого, щоби до тої комнати анї нїхто не міг вломити ся, анї щоби там не дістав ся огонь. Так само і двері суть зелїзні і замикають ся на три замки. Одинсеньке вікно в тій комнатї має дуже міцні крати, а крім того єсть ще забезпечене панцирними плитами. Комната має около 20 квадратових метрів простору. Тайні акти лежать в трох великих шафах, котрі суть сильнїйші, як найсильнїйші зелїзні каси. Они суть на 2 метри високі, на півтора метра широкі а вглубш мають 1 метер, значить ся, стіни тих шаф сут на пів метра груби. Шафи ті не може нїколи одна особа отворити, бо до того треба кілька ключів, з котрих кождий єсть у когось иншого. Дві з тих шаф стоять під стїною, котра єсть помальована олїйною фарбою, а одна стоїть серед комнати але па 2 метри від вікна далеко. Стола або крісла в тій комнатї нема. В ночи стоїть коло тої комнати варта, котра мусить наставляти контрольний годинник.

— **Страшна похибка.** В замку Марчальскім, належачім до гр. Павла Шехенього, приключила ся оногди страшна пригода. Чотирилїтний синок гр. Шехенього заслаб і візвано до него окружного лїкаря дра Філїппа. Лїкар хотїв дитинї для усмиреня болів, вприснути сублїмату винної кислоти. Отже написав рецепту на 500 ґрамів сублїмату кислоти і на 500 ґрамів карболю, котрого потребував для цїлий дезинфекцийних. Тимчасом в аптицї поміняно написи на фляшках, а лїкар з причини сильного нежиту (хоч нюхав плин у фляшинках) не завважав обміни і вприснув дитинї дозу карболю. Дитина в годину пізнїйше умерла. Против лїкаря і аптикаря заряджено слїдство.

— **Кози Робінзона.** Від якогось часу має місто Ню-Йорк нову сензацию. Бувший бурмістр Ню-Йорку дарував зоольоґічному городови міскому дві кози, котрі походять в простій лїнії від тих кіз, що „були потїхою Робінзонови Крузо в єго самотї на острові Фернандец“. Жителї Ню-Йорку ідуть тепер цїлими товпами оглядати ті дві кози, котрі славні хиба тим, що їх привіз американьский корабель просто з того острова, де відбувала ся славна історія Данила Дефо. Так отже ще по 180 лїтах чар того преудного оповіданя славного писателя окружає заревом романтики дві кози, що не варті більше як може яких дванайцять риньских.

— **Як-раз 800 лїт минуло** дня 12 серпня сего року, коли християни під містом Аскальон побили три рази так сильне войско єгипетске (дня 12 серпня 1099 р.) Як звістно в тім часї забрали вже були Магометани Сьвяту землю, а межи християнами в Европі пробудила ся гадка відобрати від них той край, з такою силою, що тисячі а тисячі людий вступало до войска християньского та ішло на війну против Арабів магометаньского віроісповіданя. Настали звістні в своєсьвітній історії хрестоносні походи. Хрестоносцї здобули тогди по тридневний облозї (від 13 до 15 липня) місто Єрусалим і зробили в нїм таку різню, що після слів одного анґлїйского лїтописця „нїхто анї перед тим анї по тім такої не видів, а кілько людий поган тогди погибли, сам Бог хиба лиш знає“. Християни різали поган через 24 годин, не щадили анї Сарацинів (Арабів), анї жидів, анї втїкаючих, анї ранених, анї жінок, анї дїтий. Такі вже, бачите, були тодї часи. Але в кілька днів по тім наспіла вість, що від полудня іде Сарацинам на поміч велике войско єгипетского каліфа Абдала (з роду Фатимідів) та заняло вже укріплене портове місто Аскальон. Хрестоносцї (они звали ся так від того, що кождий з них носив на плащи великий вишитий хрест) перепудили ся і чим скорше зібрали войско, яке дало зібрати ся та пустились в похід против нового неприятеля. Они подїлили ся на три части по три баталїони а в кождім баталїонї по 1500 людий; лїве крило ступало під командою Ґотфрида з Бульону, праве під Раймундом з Тулюзи, а середина ішла під командою Роберта з Нормандиї і Танкреда. Хрестоносцї мали отже не більше як 13.000 до 14.000 войска, підчас коли єги-

---

би. Відтак закинув їх через плече і пішов дальше.

Було то серед лїта. Перед ним простирала ся дорога, біла, проста безконечна. Куди она вела, Симеон не знав; впрочім то було єму байдуже. Плахти чорних шпаків перелїтало понад ним, сїдали на житних полях і летїли дальше. Ворони кракали і сїдали на самітні дерева, немов би хотїли лїпше єму придивити ся. Впрочім довкола тишина і страшенна спека; лиш зрідка переїхала яка фіра з дзвінками при дишли, полишаючи за собою хмари пороху. Симеон тим не журив ся, спльовував від часу до часу і ішов просто дорогою, як Німець наперед себе.

Так ішов може тиждень, ночуючи по чужих селах та живлячи ся чим попало. Щось все найшов, бо Румун має добре серце і не віджене нещастного від порога. Хто єго питав, тому відповідав, що іде з Гуша, не має вже родичів і хоче навідати ся до одного свояка. Люди скоро пізнали з ким мають до дїла і не питали більше. Він був би міг легко найти роботу, але єго не ловили за поли, а єму самому не надто залежало на роботї.

Він певне був би ще довго так блукав з чобітьми на плечах, обганяючись перед псами, котрим виїдав кулешу з мисок, коли би не одна незначна пригода, що немов яке чудо вернула єму розум і осьвітила єго дорогу.

Було полудне, коли він голодний і від спеки цїлком утомлений прийшов то ліска, де найшов кирницю. Витягнув ведром воду, напив ся і положив ся відтак коло кирницї на землю та цїлком против свого звичаю попав в глубоку задуму. І чим більше думав, тим більше приходив до пересьвідченя, який він дурний, ні до чого неспосібний і який нещасливий. Немов з далекого сну виринали в єго голові уривки проповідий і співів з єго неспокійних чотирох семинарских лїт, відтак страшний образ вітця, коли вирік ся єго, касарня з рідкою водяною юшкою, до котрої замість галушок дїставав штовханцї. Хоч як голодний, умучений і опущений був тепер, то все таки було єму лїпше як в касарни, в семинари, а навіть як дома. Хто гадає, що час має між иншими также прикмету додавати минулим терпіням якоїсь принади, той нехай спитає о то Симеона.

На хвильку проявив ся в єго памяти образ небіжки матери, що одна з між усїх людий любила єго. Але він зараз щез знов і не повернув. Наразь зробилось єму в голові пусто і порожно і єму здавало ся, що всьо крутить ся довкола него.

Опер лїктї о колїна і вхопив голову руками. Чув страшенне ослаблене в жолудку, напив ся на то ще трохи води і підняв ся аби дальше іти. В тім побачив в траві під одним деревом, що стояло коло дороги, колпак, що Бог знає звідки там дістав ся. Може який сьвященик заспав на возї і він злетїв єму з голови, або може умисне єго кинув як безвартїстну річ, або може й вітер зірвав єму єго з голови і заніс аж тут. Симеон зігнув ся і підняв єго, хоч колпак був вже добре зношений. Мимохіть заложив єго на голову і він хоч трохи за великий все таки був від біди надавав ся до єго голови. Нараз промибла єго сьвітла гадка. Скоро звинув свій соломяний капелюх, сховав єго за пазуху і в сьвященичім колпаку пішов дальше.

Якась дивна радість, якась глубока і незвичайна побожність вселила ся нараз в него і осїнила та розвеселила цїле єго житє.

Коли вийшов з ліса, сонце хилило ся вже до заходу. Глубокий спокій лежав над розлогою рівниною, замкненою в долинї лагідними горбками. Небо було погідне, трава висока, тепла і пахуча. По над нею увихали ся синї і білі мотилї, а недалеко відзивала ся перепелиця. Людий не було видко, бо то була недїля.

Симеон постояв хвильку на краю ліса тихо немов би виходив з церкви, розглянув ся довкола, а що бачив перед собою такий великий простір землї, прийшло єму на гадку: „Боже, який той сьвіт великий!“

„А який він великий ще за тими горбками!“ — погадав дальше. — Куди то заведуть єго ще гріхи? Він поглянув пильнїйше на дорогу і замітив в віддаленю під хмарою золотавого пороху чи диму, щось немов село.

Коли там прийшов була вже ніч. Найшов дім побожних людий, що добре єго погостили. Они сердечно єго жалували, коли почули, що єго напали розбійники, забрали у него конї і гроші і що він іде від границї повіта пішки. Они сейчас обіцяли, що відвезуть єго власними кіньми до села Кавануляй — три чи чотири днї дороги — бо він сказав їм що там мешкає. Лиш з трудом удалось єму здержати їх від того і увільнити ся від їх надто великої доброти. Часами давав суперечні відповіди, бо й колпак не збільшив єго розуму. Але який же добрий християнин може жадати від обрабованого, застрашеного, а може й побитого чоловіка ясного ума і спокою?

Встав сьвіжий і покріплений з своїми господарями, коли ще було темно. Іду на дорогу сховав до своєї торби ще з вечера. Обернувшись лицем на всхід перехрестив ся три рази низько згинаючись. Слабе сьвітло лямпки кидало два рази більшу тїнь побожного Симеона на стїну нїж він сам був. Звинув волосє на карку, засадив колпак на голову, перевісив торбу, подякував господареви, поблагословив гостинний дім і пішов дальше, так що о сході сонця був вже далеко. Від тепер почав у него час мати вагу і він не хотїв єго вже марнувати.

Ішов так може тиждень, аж вкінци най-

петска армія, що стояла вже в місті Аскальоні, мала 40.000 людий. Сарацини з дивом споглядали на так малу горстку Хрестоносців і так були спокійні та певні своєї побіди, що ще й тогди, коли Хрестоносці зачали вже їх зачіпати, они все ще розкладали свої шатра, носили воду в бордюгах, годували коні і т. п. Нараз кинули ся Хрестоносці з цілою силою на Сарацинів і під самими мурами міста прийшло до страшної різні. Войско египетске розбігло ся на чотири вітри, а Хрестоносцям дістав ся в руки весь їх провіянт: богато живої худоби, муки, оливи і овочів. По цілім краю пішов такий страх, що тепер не лиш такі міста як Акка, Тірус, Кайзаріє (Цезарея), в котрих були египетскі залоги, отворили Хрестоносцям добровільно свої брами, але Сарацини навіть майже через сто літ не мали відваги відбирати Хрестоносцям міста Єрусалима.

— **Де жиють люди найдовше?** — В Сербії. Після статистичних обчислень припадає в Сербії на 1,300.000 жителів 578 таких що доживають до сто літ. В Ісляндиї буває 578 столітних, в Іспанії 401, в Англії 192, в Німеччині 78, в Норвеґії 23, в Швеции 20, а в Данії 2.

— **Хінські забобони.** Один европейский подорожник, що перебуває тепер в Пекіні, прислав до своїх знакомих лист з датою 25 червня с. р., в котрім між иншим так пише: Хочу Вам тепер розповісти дещо про хінські забобони. Як собі пригадаєте, було в пятницю д. 23. червня повне затьміне місяця. Отже тутешні хінські ґазети писали, що змий, — божок, котрому в цілій Хіні найбільшу віддають честь і котрого найбільше боять ся та уважають початком всего доброго і злого — з'їсть місяць і Хінці на будуче лишать ся без місяця. Для-того завізвав цісар розпоряджене своїх підданих, щоби они як можна найбільшим криком звертали на себе увагу змия та просили его, щоби він того не робив. Отже коли в пятницю вечером надійшла осьма година, зачув я страшенний крик, і здогадав ся зараз, що то змий забирає ся до своєї роботи. Ми вийшли були до города, щоби також подивити ся на се явище. Точно о 6 годині зачав місяць затемнювати ся, а крик на улицях ставав щораз більший. На ніякім ярмарку в Европі не чути такого крику, як его роблять Хінці підчас затьміня місяця уживаючи ще до того всіляких предметів як н. пр. калатавок та деркачів. Хінці виділи як навіть з хмар, що пересували ся попри місяць, висунув ся змий і отворив пащу та їв місяць. Тогди зробив ся був вже такий крик, що можна було оглухнути. Аж коли місяць зачав знов провиднювати ся, Хінці вже не так кричали; они були переконані, що змий помяк від їх крику і вернув їм місяць назад.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 22 серпня. Дирекция поліциї одержала вість, що з канцеляриї войскового відділу Вінер-Найштадт украдено зелїзну касу, де було звиж 1000 зр. готівки.

Петербург 22 серпня. Цар оголосив пристань Таліенван отвертою для сьвітової торговлї і велів заложити нове місто „Дальний“ коло Таліенвану, котре одержить ріжні привилеї.

Париж 22 серпня. Прибув тут вчера рано австро-угорский атташе Шнайдер. — Вчера були великі уличні розрухи в Парижи. Товпи демонстрували против правительства, вибивали шиби, рабували церкви і стріляли на поліцию. Ранено 71 полициянтів, а всіх ранених єсть 388 осіб. Нині стереже всї церкви войско. Арештовано 150 людий.

Льондон 22 серпня. В наслідок вибуху ґазів в копальни вугля коло Нерт погибло 18 робітників; 60 робітників находить ся ще під землею в великій небезпечности.

шов то, чого шукав. Знов був вечер, коли він прийшов до села Повнешт в повіті Васлюй. В селі була стара церковця, але батюшка Василій умер ще перед трема лїтами, а наслїдник і доси не найшов ся. Симеон і тут оповів о своїй стрічи з розбійниками, в котру й він сам почав вже вірити. Селяни, котрі тілько вже напросили ся о сьвященика, а їх ніхто не слухав, були дуже урадовані з тої пригоди. Показали ему зараз церков з евангелиями і всїм, що небіжчик полишив. Земля ему пером, але він так був постарів ся, що вже навіть не міг говорити.

На другий день була неділя і церков заповнила ся людьми. Симеон надів старі, подерті і лиш до колін сягаючі ризи свого попередника, вийшов зворушений і заклопотаний перед престол і почав правити богослужене. З тяжкою бідою, пригадуючи собі на свою семинарску науку, котрої дрібка лишилась у него в памяти, скінчив відправу. Всьо, що було в церкві, старі і молоді тиснули ся до него, цілували по руках і вдоволені розійшли ся по домах.

Так лишив ся Симеон десять літ на тім становищи. Хрестив, вінчав, миропомазував і взагалі робив всьо, чого можна від сьвященика вимагати. Ніхто не мішав ся до его справ, ніхто ему не колотив. Село було досить велике, а люди правовірні і побожні. І всї они з радостию побудували коло церкви дім для свого сьвященика та вивінували его всїм потрібним як відданицю.

За тих десять лїт був Симеон лиш два рази в Берладі, аби дещо купити; впрочім ніколи не виїздив з села. Він міг був поїхати до Васлюй, що лежало о много близше, але чого пхати ся архієреви в очи?

Стереженого Бог стереже.

Вкінци — то було коло великодня — відважив ся він раз поїхати до Яссів і забавив там два дни. Коли вже поробив всї орудки і післав наймита з закупленими річами до заїзду, ішов сам поволи за ним. Було вже досить тепло, у воздусї чути вже було весну. Симеон був вдоволений і не гадав о нічім. Мав чувство чоловіка, що в спокійній хатї засипляє в мягкій, теплій постели.

Нараз, коли він так ішов з похиленою головою, почув на своїм рамени тяжку руку, що обудила его з задуми і рівночасно роздав ся голос: „Що, то ти, Симеоне? Нехай мені се те — знаєш, що я тебе ледве пізнав!“

То був Микола Воян, его великий приятель, котрого разом з ним прогнали з семинариї.

Оба провели цілу ніч на щирій розмові та на оповіданю, що з ними діяло ся від часу розлуки.

Але за тиждень вже знала ціла околиця історию колпака. Коли архієрей візвав перед себе Симеона, він навіть не пробовав перечити. Ціле село заворушило ся. Селяни сходили ся, радили, кричали і нарікали, обурені таким сьвятотатским злочином. В розпуці питали себе: „Що з того буде? Єго хрещеніє нічого не значить. Що за люди наші діти? Чи будуть без віри? Погани не суть, але й не правовірні християни. І якої віри ми, як ми причащали ся? Та й що буде з нашими душами, коли він не висьвячений? Таж всї его сьвященодійствия неважні!“

Порадивши ся, рішили удати ся до архієрея. Припали ему до ніг і з плачем просили аби змилував ся над ними і научив, що їм діяти з дїтьми і з самими собою? Они ж не винні в тім нещастю, що прийшло на їх село.

Архієрей зробив як розумний чоловік. Покликав Симеона, завдав ему покуту, висьвятив, порадив, аби на будуще вів себе добре, аби ревно займав ся своєю паствою і пильнував своїх обовязків і в той спосіб погодив селян з душпастирем.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

Зі Львова — відходить

День

посп.	особ.	
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Скольного, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольного лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава

Ніч

посп.	особ.	
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова — приходить

День

посп.	особ.	
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Скольного, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля

Ніч

посп.	особ.	
	12·10	З Скольного, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·30	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).